

سوره فصلت (۴۱)

مکی و شامل پنجاه و چهار آیه
به نام خداوند بخشنده مهربان

حم. (۱)

نزول قرآن از طرف خداوند بخشنده مهربان است. (۲)

قرآن کتابی است که آیاتش بطور واضح شرح داده شده. قرآنی است به زبان عربی برای افراد دانا. (۳)

مژده‌دهنده و بیم‌دهنده است، ولی بیشتر افراد از آن رو گردانند و به آن گوش نمی‌دهند. (۴)
و گفتند: دل ما نسبت به آنچه ما را به آن دعوت می‌کنی در پوشش، و گوشمان سنگین است و بین ما و تو مانعی وجود دارد. هر کاری از دستت برمی‌آید بکن، ما هم کار خود را می‌کنیم. (۵)
بگو: من فقط انسانی مثل شما هستم. به من وحی می‌شود که معبود شما (کسی که سزاوار آن است که در مقابلش احساس و ابراز کوچکی بکنید و مطیع محض و بدون چون و چرای دستورهایش باشید) معبودی یگانه است. مستقیماً به طرف او بروید و فقط از او طلب آمرزش کنید. وای بر مشرکین. (۶)

مشرکینی که زکات نمی‌دهند و آخرت را قبول ندارند. (۷)

افراد باایمان که کار درست می‌کنند، پاداش بی‌پایانی دارند. (۸)

بگو: آیا شما منکر کسی می‌شوید که زمین را در دو روز (دو مرحله) آفریده، و برای او

همتاهایی درست می‌کنید؟ او صاحب‌اختیار همه مردم جهان است. (۹)

پس از دو مرحله اول کوه‌ها را در روی زمین بوجود آورد، و زمین را برکت داد، و روزی‌های آن را در چهار مرحله مقرر نمود که برای تمام خواستاران مساوی است. (۱۰)
و به آسمان پرداخت در حالی که آن دودی‌شکل بود، و به آسمان و زمین گفت: با میل یا بدون میل بیایید. گفتند: با میل آمدیم. (۱۱)

خداوند هفت آسمان را در دو روز (دو مرحله) بوجود آورد، و به هر آسمان قانونش را وحی کرد، و آسمان نزدیک شما را با چراغ ستارگان زینت دادیم و حافظ شما ساختیم. این تقدیر خداوند توانا و دانا است. (۱۲)

اگر قبول نکردند به آن‌ها بگو: من شما را از صاعقه‌ای مثل صاعقه عاد و ثمود می‌ترسانم. (۱۳)
وقتی که پیغمبران از هر طرف برای آن‌ها آمدند و گفتند که فقط خدا را بندگی کنید (بنده و مطیع محض و بی‌چون و چرای هیچ‌کس جز خدا نباشید)، آن‌ها گفتند: اگر خداوند ما می‌خواست فرشتگان را نازل می‌کرد، ما رسالتی را که شما مدعی آن هستید قبول نداریم. (۱۴)

اما قوم عاد، در زمین به ناحق تکبر ورزیدند و گفتند: چه کسی نیرویش از ما بیشتر است؟ آیا ندیدند که خدایی که آن‌ها را خلق کرده نیرویش از آن‌ها بیشتر است؟ آن‌ها منکر آیات ما می‌شدند. (۱۵)

لذا ما در روزهای نحس باد تند سردی بر آن‌ها فرستادیم تا در دنیا عذاب خواری را به آن‌ها بچشانیم. مسلماً عذاب آخرت خوارکننده‌تر از عذاب دنیا است، و کسی به آن‌ها کمکی نخواهد کرد.

اما قوم نمود، ما آن‌ها را هدایت کردیم، ولی آن‌ها گمراهی را بر هدایت ترجیح دادند. لذا به علت کارهایی که می‌کردند صاعقه عذاب خوارکننده آن‌ها را فراگرفت. (۱۷)
و افرادی را که ایمان آورده و پرهیزکار بودند نجات دادیم. (۱۸)
روزی که دشمنان خدا به طرف آتش جهنم جمع‌آوری شوند و آن‌ها را متوقف کنند. (۱۹)
تا وقتی که کنار آتش آمدند، گوش و چشم و پوستشان بر ضد آن‌ها درباره کارهایی که می‌کردند شهادت دهد. (۲۰)

آن‌ها به پوستشان می‌گویند: چرا بر ضد ما شهادت دادید؟ می‌گویند: خدا که هر چیزی را به حرف‌زدن درمی‌آورد، ما را به حرف‌زدن درآورده، او شما را اولین بار خلق کرد و پیش او برگردانده می‌شوید. (۲۱)

شما به خاطر این‌که گوش و چشم و پوستتان بر ضد شما شهادت می‌دهند کارت‌تان را پنهان نمی‌کردید، بلکه گمان می‌کردید که خدا خیلی از کارهایی را که می‌کنید نمی‌داند. (۲۲)
این گمانی بود که نسبت به خداوندتان داشتید و باعث هلاک شما شد و زیانکار شدید. (۲۳)
اگر صبر داشته باشند متوجه می‌شوند که آتش جهنم جای آن‌ها است. اگر عذرخواهی هم بکنند عذرشان قبول نخواهد شد. (۲۴)

برای آن‌ها همنشین‌هایی قرار دادیم که وضع حال و آینده آن‌ها را در نظرشان زینت دادند، و قول عذاب در مورد دسته‌های جن و انسی که قبل از آن‌ها بودند و از دنیا رفتند مقرر شد. آن‌ها ضرر کردند. (۲۵)

افراد بی‌ایمان گفتند: به این قرآن گوش ندهید، و سخن بیهوده وارد آن کنید تا پیروز شوید. (۲۶)

به افراد بی‌ایمان عذاب سختی می‌چشانیم و آن‌ها را مطابق بدترین کاری که می‌کردند مجازات می‌کنیم. (۲۷)

این آتش جزای دشمنان خداست، و به خاطر این‌که منکر آیات ما می‌شدند در آتش منزل ابدی دارند. (۲۸)

افراد بی‌ایمان در آن موقع می‌گویند: خداوند، جن و انسی که ما را گمراه کردند به ما نشان بده تا آن‌ها را زیر پایمان بیاندازیم تا خوار و پست شوند. (۲۹)
افراد بی‌ایمان که گفتند صاحب‌اختیار ما فقط خداوند است، بعد هم استقامت به خرج دادند، فرشتگان بر آن‌ها نازل می‌شوند که نترسید و غصه نخورید و با مژده بهشتی که به شما وعده داده شده شاد باشید. (۳۰)

ما در زندگی دنیا و آخرت پشتیبان شما هستیم، و در آخرت هر چه دلتان بخواهد و هر چه درخواست کنید برای شما وجود دارد. (۳۱)

این پذیرایی از جانب خداوند آمرزنده مهربان است. (۳۲)
گفتار چه کسی بهتر از سخن کسی است که مردم را به سوی خدا دعوت می‌کند و کار درست می‌نماید، و می‌گوید که من از افرادی هستم که تسلیم حکم و نظر خدا هستند؟ (۳۳)

خوبی با بدی مساوی نیست، بدی را با بهترین طرز جواب بده چون در آن صورت بین تو و کسی که دشمن توست دوستی صمیمانه‌ای بوجود می‌آید. (۳۴)

البته به این مرحله فقط افراد شکیبا می‌رسند، و فقط کسی که سهم بزرگی از اخلاق نیکو دارد به آن می‌رسد. (۳۵)

اگر وسوسه‌ای از شیطان به تو رسید به خدا پناه ببر، چون او شنوا و دانا است. (۳۶)
شب و روز و خورشید و ماه از نشانه‌های خداست، به خورشید و ماه سجده نکنید اگر فقط خدا را بندگی می‌کنید، به خدایی که آن‌ها را خلق کرده سجده کنید. (۳۷)

اگر تکبر ورزیدند (ناراحت نباش)، آنان که نزد صاحب‌اختیار تو هستند، شب و روز او را بزرگ می‌شمارند و خسته هم نمی‌شوند. (۳۸)

و از نشانه‌های خدا این است که زمین را خشک می‌بینی و چون باران را بر آن بفرستیم به حرکت درمی‌آید و بالا می‌آید. همان کسی که زمین را زنده کرد، زنده‌کننده مردگان است، چون خدا بر هر کاری قادر است. (۳۹)

افرادی که منکر آیات ما می‌شوند، بر ما پوشیده نیستند. آیا کسی که روز قیامت در آتش افکنده می‌شود بهتر است یا کسی که در آن روز با امنیت خاطر پیش ما می‌آید؟ هر کاری می‌خواهید بکنید، چون خدا کارهایی را که می‌کنید می‌بیند. (۴۰)

افرادی که وقتی قرآن برای آن‌ها آمد منکر آن شدند (اهل آتش جهنم هستند)، قرآن کتابی است ارجمند و پرارزش. (۴۱)

چیزی که آن را باطل کند در زمان حال و آینده برای آن نمی‌آید، نزول آن از طرف حکیم ستوده است. (۴۲)

درباره تو همان حرفی را می‌زنند که درباره پیغمبران قبل از تو می‌زدند. خداوند تو، هم آمرزنده و هم صاحب عذاب دردناکی است. (۴۳)

اگر قرآن را به زبانی غیر از زبان عربی (برای عرب‌ها) نازل می‌کردیم می‌گفتند: چرا آیات آن به وضوح بیان نشده؟ آیا برای عرب‌ها به زبان غیر عربی صحبت می‌کنند؟ بگو: قرآن برای افراد باایمان هدایت و شفاست، و گوش آنان که ایمان نمی‌آورند سنگین است و بصیرتی به آن ندارند. مثل این‌که آن‌ها را از راه دور صدا می‌زنند. (۴۴)

به موسی تورات دادیم، ولی مردم درباره آن اختلاف نظر پیدا کردند. اگر سخن خداوندت که قبلاً گفته بود نبود، بین آن‌ها حکم شده بود. آن‌ها درباره آن دچار شك هستند. (۴۵)

هر کس کار درست بکند به نفع خودش است، و هر کس کار بد بکند به ضرر خودش. خداوند تو به بندگان ظلم نمی‌کند. (۴۶)

علم زمان وقوع قیامت فقط اختصاص به خدا دارد، هر میوه‌ای که از غلافش (شکوفه‌اش) در می‌آید، و هر ماده‌ای که حامله می‌شود و وضع حمل می‌کند، خدا می‌داند. روزی که صدا می‌زند و به آن‌ها می‌گوید: شریک‌هایی که برای من تصور می‌کردید کجا هستند؟ می‌گویند: به تو اعلام کردیم که شاهدهی از ما که آن‌ها را دیده باشد وجود ندارد. (۴۷)

و کسانی را که قبلاً به کمک می‌خواندند پیدا نمی‌کنند، و می‌فهمند که راه فراری ندارند. (۴۸)

انسان از دعای خیر خسته نمی‌شود، ولی اگر آسیبی به او برسد، مایوس و ناامید می‌شود. (۴۹)
اگر پس از ناراحتی‌ای که به او رسیده رحمتی از خودمان به او بچشانیم، می‌گوید: این به‌خاطر خودم است و فکر نمی‌کنم که قیامت بر پا شود و اگر مرا پیش خداوندم برگردانند پیش او پاداش بهتری دارم. حتماً افراد بی‌ایمان را از کارهایی که می‌کردند خبردار می‌کنیم، و عذاب سختی به

آن‌ها می‌چشانیم. (۵۰)
وقتی به انسان نعمتی بدهیم، از ما رو برمی‌گرداند و خود را کنار می‌کشد، و وقتی آسیبی به او
برسد به دعایی طولانی می‌پردازد. (۵۱)
بگو: چه نظری دارید، اگر قرآن از جانب خدا باشد و شما آن را قبول نکرده باشید، چه کسی
گمراه‌تر از کسی است که (با آن) در مخالفت شدید باشد؟ (۵۲)
نشانه‌های خودمان را در جهان و در وجود خودشان به آن‌ها نشان می‌دهیم تا برای آن‌ها روشن
شود که خدا حق است. آیا کافی نیست که خداوندت شاهد هر چیزی است؟ (۵۳)
بدانید آن‌ها درباره دیدار خداوندشان دچار شك هستند. بدانید که خدا به هر چیزی احاطه دارد.
(۵۴)